

Arrest

nr. 66 726 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VERHULST, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn, afkomstig uit het dorp Voznesenskaya, gelegen in de Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

In de nacht van 9 op 10 september 2009 werd u opgebeld door uw neef K. (...). Sinds de lente van 2009 had u geruchten gehoord dat hij naar de rebellen getrokken was. Hij probeerde u te overhalen om de rebellengroep waarvan hij lid was te vervoegen. Hij zei dat alle jongemannen in Ingoesjetië vroeg of laat problemen krijgen met de veiligheidsdiensten en dat de rebellen vervoegen de enige manier was waarop u uzelf en uw familie kon beschermen. Hoewel u dit weigerde, zei hij dat u nog bedenktijd kreeg en dat hij u zou terugbellen.

De volgende ochtend vielen gemaskerde agenten in camouflage-uniformen uw slaapkamer binnen. U werd geblinddoekt en geboeid weggebracht naar een onbekende bestemming. Daar werd

u ondervraagd over wie er die nacht gebeld had en waarover jullie hadden gesproken. U vertelde uw ondervrager alles. Nadien werd u naar een cel gebracht. Enige tijd later werd u terug naar de kamer gebracht waar u eerder ondervraagd was. Er lagen een aantal documenten op de tafel. Men vroeg u die te tekenen, hetgeen u deed. Pas daarna vernam u wat de inhoud van deze documenten was. Uw ondervrager zei dat het bekentenissen van een aantal misdrijven waren, en een uitreisverbod. Met deze documenten werd u onder druk gezet. Indien u niet zou collaboreren, zouden de documenten overgemaakt worden aan het parket. Uw ondervrager wilde dat u, als K. (...) opnieuw zou bellen, akkoord zou gaan om u bij te rebellen te vervoegen. Daarna zou u informatie moeten doorgeven over hun activiteiten.

De volgende nacht werd u vrijgelaten. U werd gedumpt aan de rand van uw dorp en ging te voet naar huis.

U vertelde uw ouders wat er was gebeurd. Zij zochten hierna een oplossing voor uw probleem.

De volgende ochtend was uw neef R.S. (...) (OV 6.551.772) bij jullie thuis. Hij bracht u naar familieleden in Sagapshi. Daar hield u zich schuil tot 14 september 2009. Die dag kwam u neef R. (...) u ophalen en bracht u naar een plaats in de buurt van Nalchik. Daar moest u overstappen in een bestelwagen.

Deze bracht u clandestien naar België, waar u aankwam op 18 september.

U vroeg dezelfde dag asiel aan bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van problemen die u kende na een telefoongesprek met uw neef K.G. (...). Omdat u bekentenissen ondertekende vreesde u gedwongen te worden om te collaboreren met de autoriteiten door te moeten infiltreren in een rebellengroep. (CGVS d.d.04/05/2011, p.9, 21)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u de door u verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs levert van de door u verklaarde problemen.

De documenten die u wel neerlegt - uw geboorteakte en de kopies van de eerste pagina's van uw intern paspoort neer - bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon - die door mij niet in twijfel getrokken worden.

Nochtans blijkt uit uw verklaringen het bestaan van dergelijke bewijzen.

U verklaarde weet te hebben van een politieconvocatie op uw naam die werd afgeleverd bij uw ouders. U zou dit vernomen hebben in 2010, toen u reeds in België was. (CGVS, p.17) U hebt bijgevolg voor het gehoor op het Commissariaat-generaal reeds voldoende tijd gehad om dit document, het enige materiële bewijs van uw problemen waar u weet van hebt, door uw familie te laten opsturen naar België. Er werd u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomende tijd gegeven om dit document (minstens in de vorm van een faxkopie) over te maken aan het Commissariaat-generaal. U stemde ermee in om pogingen hiertoe te ondernemen. (CGVS, p.21) Het Commissariaat-generaal ontving binnen deze termijn echter geen documenten van u, noch een verklaring voor het uitblijven hiervan. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de ernst van de door u verklaarde vrees.

Immers, van een persoon die de internationale bescherming van een derde land zoekt, wordt verwacht dat hij minstens voldoende pogingen onderneemt om zijn relaas te staven met objectieve bewijsstukken.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien een desinteresse in uw vervolgingsproblemen die geenszins te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

U verklaarde dat uw neef K. (...) na uw vertrek uit Ingoesjetië gewond naar het huis van uw neef R.S. (...) werd gebracht. Nadien zou de politie dit te weten zijn gekomen. Dit zou volgens u de reden zijn geweest waarom ook R. (...) genoodzaakt was om het land te verlaten.

Meer bleek u over deze feiten niet te weten. Zo wist u niet wat er gebeurd was nadat de politie vernomen had dat K. (...) onderdak had gevonden bij R. (...); wist u niet of K. (...) was gearresteerd door de politie; was u niet op de hoogte van de huidige situatie van K. (...); en wist u niet welke problemen R. (...) precies had gekend hierdoor. (CGVS, p.19)

Een dergelijk gebrek aan kennis omtrent het lot van K. (...) na uw vertrek en de problemen die R. (...) had omwille van K. (...) is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.

Het was immers K. (...) die aan de basis lag van uw persoonlijke problemen en bovendien kan aangenomen worden dat een eventuele arrestatie van K. (...) mogelijk ook gevolgen voor uw persoonlijke problemen zou hebben gehad.

Daarenboven hebt u ook in België nog contact met R. (...) (CGVS, p.4), zodat een dergelijk gebrek aan kennis nog minder aannemelijk is.

Terzake werd bovendien een ernstige inconsistentie vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw neef R. (...). U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u niets wist over de huidige situatie van uw neef K. (...) nadat hij gewond naar R. (...) zou zijn gebracht. Uw neef verklaarde echter dat hij u had verteld dat K. (...) bij hem thuis werd gearresteerd. (R.S. (...) – CGVS, p.5) Dat jullie betreffende een dergelijk belangrijke gebeurtenis inzake jullie vervolging geen gelijklopende verklaringen zouden kunnen afleggen, is geenszins geloofwaardig te noemen.

Verder wist u ook niet of K. (...) pogingen had ondernomen om R. (...) te rekruteren voor de rebellen. Nochtans zijn jullie volgens uw verklaringen de enige jongemannen in de familie van uw vader (CGVS, p.13) en probeerde K. (...) alvast u te overtuigen met het argument dat alle jongemannen vroeg of laat problemen zouden krijgen met de veiligheidsdiensten (CGVS, p.10).

U zou bovendien nagelaten hebben om dit aan R. (...) te vragen. (CGVS, p.18)

Wederom dient opgemerkt te worden dat een dergelijk gebrek aan initiatieven om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblematiek weinig aannemelijk is indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Daarnaast bleek u ook u slechts zeer vage verklaringen te kunnen afleggen met betrekking tot de feiten die uw ouders zouden hebben meegemaakt na uw vertrek thuis.

Zo verklaarde u dat zij nog twee maal bezoek kregen van de politie waarbij de agenten op zoek waren naar u. Daarnaast zou er nog een convocaties op uw naam afgeleverd zijn bij hen.

Wat betreft de bezoeken dient vooreerst vastgesteld te worden dat u deze slechts uitermate vaag kon situeren in de tijd. U stelde enkel dat het misschien in november of december 2009 was en u kon niet eens bevestigen of beide bezoeken in deze periode gebeurden. Daarnaast wist u evenmin van welk dorp de politieagenten waren – u vermoedde enkel dat zij van uw dorp waren.

Wat betreft de convocaties wist u niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch wist u met zekerheid door welke dienst u precies werd opgeroepen. U dacht enkel dat het de politie was. U zou uw moeder echter niet om verdere uitleg gevraagd hebben. (CGVS, p.18)

Een dergelijk gebrek aan kennis van belangrijke feiten inzake uw vervolging is geenszins aannemelijk te noemen.

Hieraan voegde u nog toe dat u met uw moeder niet over de problemen spreekt en dat uw moeder toch zou proberen om er niets over te zeggen indien u het zou vragen. (CGVS, p.18)

Dit is weinig aannemelijk te noemen gezien zij u wel al van bepaalde feiten op de hoogte bracht. Bovendien is het aan de asielzoeker om voldoende pogingen te ondernemen om zich op de hoogte te stellen van de evolutie van de door hem verklaarde problemen.

Dat u dit niet zou doen om bovenstaande redenen, valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofd sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en

ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt nog toegevoegd dat in het kader van de asielaanvraag van uw neef R.S. (...) door mij eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 juni 2011 aan dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) bestaat.

Verzoeker stelt dat hij voldoet aan de vereisten om als vluchteling te worden erkend. Hij wijst er op dat hij in zijn land van herkomst aanzienlijke problemen heeft met de autoriteiten die volgens hem gelegen zijn in het feit dat door de activiteiten die een rebellenbeweging ontplooit tegen de overheid in zijn land, mannen worden gevisieerd door de autoriteiten in hun verweer.

Verzoeker stelt dat hij in de onmogelijkheid is om de bescherming van de autoriteiten van zijn land in te roepen uit vrees voor vervolging juist omwille van zijn nationaliteit en zijn "behoren tot een bepaalde sociale groep" (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 30 juni 2011 twee oproepingsbrieven, gedateerd op 27 september 2009 en 9 januari 2010 waaruit volgens hem blijkt dat hij zich diende aan te bieden voor ondervraging bij de onderzoeksrechter in Malgobek.

De oproepingsbrieven maken volgens hem een rechtstreeks en voldoende bewijs uit van zijn problemen met de autoriteiten in zijn land gezien er geen reden is waarom hij zich anders zou moeten aanbieden bij een onderzoeksrechter daar een eenvoudig verhoor anders perfect door de politiediensten kan worden afgenomen.

Ook het feit dat de oproepingsbrieven vermelden dat verzoeker zal worden ondervraagd "als getuige", doet volgens hem geen afbreuk aan de bewijswaarde van deze stukken. Hij verklaart dat het in zijn land van herkomst vaak gebeurt dat mensen eerst gehoord worden als getuige om vervolgens in staat van beschuldiging gesteld te worden.

Volgens verzoeker blijkt uit de oproepingsbrieven aldus wel degelijk dat hij onder druk werd gezet om zich als spion voor de overheid, aan te sluiten bij de rebellen zodat in geval van weigering, zijn gedwongen bekentenissen zouden worden overgemaakt aan het openbaar ministerie in het kader van zijn gerechtelijke vervolging.

De stukken die hij bijbracht verhinderen aldus volgens hem te spreken van nalatigheid van bewijsvoering in zijn hoofde.

Verzoeker stelt ook dat niet redelijk kan worden betwist dat zijn verklaringen mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en wijst er op dat de bestreden beslissing letterlijk vermeldt dat de autoriteiten in zijn land verantwoordelijk zijn voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die ervan verdacht worden deel uit te maken van, of samen te werken met, de rebellen.

Verzoeker meent verder dat in de bestreden beslissing elementen in rekening worden gebracht die niet dienend zijn bij de beoordeling van zijn dossier.

Zo kan volgens verzoeker uit het feit dat hij zijn verleden achter zich wil laten, geen desinteresse in zijn vervolgingsproblemen worden afgeleid. Hij voegt hieraan toe dat hij nog amper contacten heeft met zijn familie zodat hij niet op de hoogte is van eventuele nieuwe ontwikkelingen, en dat zijn familie ook zo weinig mogelijk over de ontwikkeling in zijn dossier spreekt om hem niet onnodig en al te veel te verontrusten.

Verzoeker laat gelden dat het tevens niet juist is om zijn asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen omdat er inconsistenties zouden zijn met het asielrelaas van zijn neef R.. Niet alleen is volgens hem deze bewering niet voor controle vatbaar aangezien het asielsdossier van zijn neef niet ter inzage ligt

maar de beweerde inconsistenties zijn ook geen bewijs van een vals asielrelaas van verzoeker aangezien de inconsistentie immers ook gelegen kan zijn in foutieve verklaringen door zijn neef. Verzoeker verklaart ook dat de aangehaalde inconsistenties daarenboven niet direct betrekking hebben op zijn asielrelaas, maar handelen over een derde persoon en de asielaanvraag van zijn neef.

Verzoeker voert ook aan dat het risico reëel is dat hij bij terugkeer naar zijn land vermoord zal worden, minstens een voortdurende vernederende of onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan waarvoor hij geen bescherming kan krijgen.

Hij stelt dat er een ernstige bedreiging bestaat voor zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands conflict. Dit blijkt volgens hem afdoende uit de bestreden beslissing waarin wordt erkend dat er in Ingoesjetië een voortdurende geweldsituatie heerst met het risico voor burgers om het slachtoffer te worden van de autoriteiten (o. a. door verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies) dan wel van de rebellen (aanslagen op personen), dan wel van criminele bendes.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat, merkt de Raad op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is.

Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

In de bestreden beslissing werd dienaangaande correct gesteld dat verzoeker zijn verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt heeft aangezien hij vooreerst geen bewijs van de door hem verklaarde problemen heeft geleverd.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift twee oproepingsbrieven van 27 september 2009 en 9 januari 2010 met vertaling. De oproepingsbrieven maken volgens hem een rechtstreeks en voldoende bewijs uit van zijn problemen met de autoriteiten in zijn thuisland.

De Raad geeft aan dat beide documenten niet dienstig kunnen worden ingeroepen door verzoeker om aan te tonen dat hij vervolging dient te vrezen vanwege de autoriteiten;

In beide convocaties blijkt immers enkel dat verzoeker wordt opgeroepen als "getuige" door de onderzoeksrechter.

De voorgelegde stukken kunnen dus bezwaarlijk worden aanvaard als bewijzen van verzoekers vervolging.

De uitleg in het verzoekschrift dat het vaak gebeurt dat mensen eerst gehoord worden als getuige om vervolgens in staat van beschuldiging gesteld te worden, wordt niet gestaafd en heeft dus slechts de waarde van een blote bewering. Ook de stelling dat de oproepingsbrieven, getekend door de onderzoeksrechter een *"rechtstreeks en voldoende bewijs uitmaken van de problemen van verzoeker"* - in tegenstelling tot een oproeping door de politie-, wordt niet gevolgd; verzoeker wordt (slechts) opgeroepen als "getuige" (zie hoger).

De Raad volgt verzoeker niet wanneer hij in zijn verzoekschrift (zie p. 5) stelt dat *"Uit de oproepingsbrieven blijkt dan ook wel degelijk dat verzoeker onder druk gezet om zich aan te sluiten bij de rebellen als spion voor de overheid bij gebreke waaraan de gedwongen bekentenissen van verzoeker zouden worden overgemaakt aan het openbaar ministerie in het kader van de gerechtelijke vervolging van verzoeker."*

Dergelijke stelling vindt is niet terug te vinden in deze stukken en kan er evenmin uit worden afgeleid.

Daarbij voegt zich nog de vaststelling dat de inhoud van de twee oproepingsbrieven niet overeenstemt met de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 4 mei 2011, p. 17-18):

Vraag: "Voor zover u weet, hoeveel convocaties zijn er?"

Antwoord: "1 voor zover ik weet."

[...]

Vraag: "Welke dienst had deze convocatie opgesteld?"

Antwoord: "Dat weet ik niet."

Vraag: "Werd u opgeroepen als getuige, als verdachte,...?"

Antwoord: "Ik vroeg haar niet en ze zei het niet. Ze zei enkel dat er een convocatie was voor mij."

Vraag: "Vroeg u haar niet waar die convocatie vandaan kwam?"

Antwoord: "Waarschijnlijk van de politie."

Vraag: "Maar vroeg u het haar? Normaal staat dit op de convocatie?"

Antwoord: "Nee. Ik dacht dat het vd politie was."

Inderdaad, verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal slechts weet te hebben van één convocatie, terwijl hij er nu twee voorlegt. Daarenboven gaan deze voorgelegde convocaties uit van de onderzoeksrechter, en niet van de politie zoals verzoeker foutief aangaf op het Commissariaat-generaal. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal kon verzoeker evenmin aangeven in welke hoedanigheid (getuige, verdachte,...) hij werd opgeroepen.

Zijn eerdere onjuiste verklaringen omtrent stukken die hij nu als wezenlijk aanvoert, schaden de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen, i.c. ook met betrekking tot het aantal en de inhoud oproepingsbrieven.

Het enige dat uit de convocaties blijkt is dat verzoeker wordt opgeroepen als "getuige" en deze vaststelling weegt te licht tot bewijs van zijn voorgehouden vrees.

Daarbij wordt nog opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde waarom hij deze stukken niet eerder in de procedure kon voorleggen. De convocaties zijn gedateerd september 2009 en januari 2010 en het verhoor op het Commissariaat-generaal vond plaats in mei 2011.

Wat het door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde "Reisadvies Rusland" van 16 maart 2011 opgesteld door de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken, is de Raad van oordeel dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

De Raad schaart zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit verzoekers verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal een desinteresse in zijn vervolgingsproblemen blijkt.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande;

“U verklaarde dat uw neef K. (...) na uw vertrek uit Ingoesjetië gewond naar het huis van uw neef R.S. (...) werd gebracht. Nadien zou de politie dit te weten zijn gekomen. Dit zou volgens u de reden zijn geweest waarom ook R. (...) genoodzaakt was om het land te verlaten.

Meer bleek u over deze feiten niet te weten.

Zo wist u niet wat er gebeurd was nadat de politie vernomen had dat K. (...) onderdak had gevonden bij R. (...); wist u niet of K. (...) was gearresteerd door de politie; was u niet op de hoogte van de huidige situatie van K. (...); en wist u niet welke problemen R. (...) precies had gekend hierdoor. (CGVS, p.19) Een dergelijk gebrek aan kennis omtrent het lot van K. (...) na uw vertrek en de problemen die R. (...) had omwille van K. (...) is geenszins aannemelijk te noemen indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging had.

Het was immers K. (...) die aan de basis lag van uw persoonlijke problemen en bovendien kan aangenomen worden dat een eventuele arrestatie van K. (...) mogelijk ook gevolgen voor uw persoonlijke problemen zou hebben gehad. Daarenboven hebt u ook in België nog contact met R. (...) (CGVS, p.4), zodat een dergelijk gebrek aan kennis nog minder aannemelijk is.”

Verzoekers uitleg dat hij het verleden achter zich wil laten en hieruit zeker niet geen belangstelling voor in zijn vervolgingsproblemen kan worden afgeleid, wordt niet aanvaard.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land gezien deze informatie van belang is bij de inschatting van de door verzoeker geschetste vrees.

Ook zijn verweer dat hij nog amper contacten heeft met zijn familie zodat hij niet op de hoogte is van eventuele nieuwe ontwikkelingen, en dat zijn familie ook vermijdt om daarover te spreken om hem niet meer te verontrusten, wordt om hogervermelde redenen niet aangenomen.

De vastgestelde nalatigheid in hoofde van verzoeker doet inderdaad afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Dat de in de bestreden beslissing aangehaalde inconsistenties, zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift (zie p. 6-7) *“geeneens directe betrekking hebben op het asielrelaas van verzoeker”*, kan niet worden aangenomen; de in aangevochten beslissing opgesomde vaagheden en inconsistenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt ten slotte dat blijkt dat verzoeker tevens vage verklaringen aflegde met betrekking tot de feiten die zijn ouders zouden hebben meegemaakt na zijn vertrek thuis; de beslissing stelt:

“Zo verklaarde u dat zij nog twee maal bezoek kregen van de politie waarbij de agenten op zoek waren naar u. Daarnaast zou er nog een convocatie op uw naam afgeleverd zijn bij hen.

Wat betreft de bezoeken dient vooreerst vastgesteld te worden dat u deze slechts uitermate vaag kon situeren in de tijd. U stelde enkel dat het misschien in november of december 2009 was en u kon niet eens bevestigen of beide bezoeken in deze periode gebeurden. Daarnaast wist u evenmin van welk dorp de politieagenten waren – u vermoedde enkel dat zij van uw dorp waren.

Wat betreft de convocatie wist u niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, noch wist u met zekerheid door welke dienst u precies werd opgeroepen. U dacht enkel dat het de politie was. U zou uw moeder echter niet om verdere uitleg gevraagd hebben. (CGVS, p.18)

Een dergelijk gebrek aan kennis van belangrijke feiten inzake uw vervolging is geenszins aannemelijk te noemen.”

Het verzoekschrift gaat niet in op bovenstaande vaststellingen waardoor deze staande blijven.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaaft de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in laatstvermeld artikel.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE